

**Sibylle
Berg**

**GRM
BRAIN FUCK**

PREKLAD PAULÍNA ČUHOVÁ

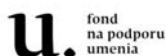

Sibylle Berg

GRM

Preklad tejto knihy vo forme štipendia podporil
z verejných zdrojov Fond na podporu umenia.

Vyšlo s láskavou podporou Nadácie Pro Helvetia.

schweizer kulturstiftung

prohelvetia

Sibylle Berg

GRM. BRAINFUCK

© 2019, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG

TRANSLATION © Paulína Šedíková Čuhová 2021

POETRY TRANSLATION © Ladislav Šimon 2021

COPYEDITING Ľúcia Halová, Martina Kubealaková

COVER © Barbora Šajgalíková

SLOVAK EDITION © Inaque 2021

ISBN 978-80-8207-127-9

ISBN E-BOOK 978-80-8207-128-6

Sibylle Berg

GRM

Brainfuck

INAQUE

Milénium

Začalo sa mizerne.

Neexistovala žiadna systémová chyba Y2K.

Nenastala žiadna poondiata katastrofa.

Pritom sa obyvatelia západného sveta tešili, že sa po nekonečne nezáživných deväťdesiatych rokoch konečne niečo stane. Niečo, čo nebude súvisieť s finančnou krízou, ktorá poskytla vzrušenie len investičným bankárom tesne pred nárazom ich tiel na asfalt. Rozprskne sa moje vytrénované telo na dlažbe presne takisto ako biele tučné netréované telo nejakého lúzra? Alebo sa odrazí a vyšvihne do vzduchu?

Čerstvé tisícročie malo nápis. Malo meno. ADHD. Pod tým bolo kurzívou napísané: *Tú sračku zreorganizujeme.*

Bola to doba fejsbúku. V ktorej si veľa starších ľudí myslelo, že internet pozostáva len z tejto idiotskej platformy.

Bola to doba masového šírenia nepravdivých správ, manipulácie davov. Ľudia sa stali neuveriteľne rýchlo závislými od lajkov svojich neznámych. Mladiství ešte rýchlejšie závislými od vzrušenia, ktoré pochádzalo zo zmesi mobbingu, násilia, sexu a bullshitu.

Bola to doba, v ktorej sa k reálnej krutosti pridružila ešte aj virtuálna.

V ktorej sa túžba po porozumení stala zúrivosťou neznalých.

Nikdy predtým neexistovalo toľko sprisahaneckých teórií povzbudzovaných sieťou. Vatikán, bratia Kochovci, Nadácia F. A. Hayeka, Rímsky klub, reptiliáni, Plochá Zem – vo svete, ktorý pôsobil čoraz komplikovanejšie, rástlo želanie obyvateľstva po nejakom hromovládcovi.

Bola to doba pred ničím.

Však vždy je doba pred ničím.

Len čo sa nové tisícročie trochu ohrialo, predsa len sa stala udalosť, ktorá ľudí zjednotila v rozčúlení: do Pentagonu vletelo lietadlo a zanechalo v budove diery, ktorá vyzerala, akoby niekto vyhrabal mokrou rukou tunel do pieskového hradu. Ďalšie dve lietadlá pristáli v mrakodrapoch. Tie sa zrútili a z okien už zase vyskakovali ľudia.

Bolo to tisícročie, v ktorom prišli pochybnosti o ľudstve. A bolo normálne nedôverovať štátu, tajným službám, tlači a ľuďom s okuliarmi, počasiu, knihám, očkovaniu, vedcom a ženám.

Nové tisícročie prinieslo práve narodeným šťastlivcom množstvo neprekonateľných výhod. Ľudstvo na celom svete sa malo lepšie. Vraj. Hovorilo sa. Žilo sa dlhšie, spokojnejšie, rástla vzdelanosť, dočatá prežili štádium dojčenia. Zariadili to trhy. Nech žijú trhy.

Existovalo niekoľko lúzrov. Buď mali smolu, alebo sa nedostatočne usilovali o úspech. So svojim životom mohol každý dačo urobiť. Stačilo len chcieť. Veľkolepé.

Človek dobyl fosilné palivá. Morské dno sa hydraulickým frakovaním zbavovalo zemného plynu a ropy. Stuxnet – počítačový červ – spomalil iránsky atómový program. Bol vynájdený blockchain, ktorý z bánk urobil nadbytočné inštitúcie. E-bomba taktiež. Svet sa nanovo usporadúval, západ bojoval o udržanie vlastnej dôležitosti. Na výcho-

de sa spojili Čína, Rusko, Japonsko a Kórea, aby nanovo interpretovali trhy.

Zaviedla sa rečová komunikácia s počítačmi. AI ešte nebola populárnou témou. Ľudia mali mobilné telefóny. Fotografovali sa. Mali čo robiť. Neprestajne.

Toto je príbeh

o

Don

Potenciálna hrozba: vysoká

Etnikum: nejasné tieňovanie nebielej farby

Záujmy: grime, karate, sladkosti

Sexualita: homosexuálna, pravdepodobne

Sociálne správanie: nesociálne

Rodinné pomery: 1 brat, 1 matka, otec – občas, skôr nie

Začal sa v Rochdale.

Fucking Rochdale. Miesto, ktoré by sa malo vypchať a ako varovanie pred nepremyslenou výstavbou vystaviť v múzeu. Mosadzný nápis: „Takto žijú ľudia v novom tisícročí, keď sa neprispôbia podmienkam trhu.“

Zberná nádrž pre zbytočných. Bazén geneticky nemodifikovaných nepodarkov.

Teda Rochdale. Malý zapadákov v blízkosti Manchestru. Známym stálym počasím. Teda zlým. Rochdale bol podľa výpočtov už piatym rokom najdepresívnejším mestom kráľovstva. Miestom spôsobené poškodenia mozgu absolútne nepodporujú konzum, a tak sa mesto nachádza v smrteľných krčoch.

Už desaťročia. Ako tisíce miest na západe, ktoré sú jedno ako druhé: domy z pálenej tehly, rozmočené ulice a kino, zatvorené pošty, zatvorené supermarkety. Nepotrebné nezmysly, lebo je doba internetu. Na ktorom možno streamovať každý film. Kde sa dajú kúpiť všetky potrebné potraviny, teda margarín a biely chlieb. Krabice doručia až domov. Obyvatelia by si však rovnako dobre mohli posoliť tapetu a skonzumovať ju.

Rochdale bol v úzkom kruhu objektofilov známy svojimi siedmimi

vežiakmi. Preto bolo objektofilov vidieť, ako sa kradmo potílkajú okolo sociálnych ubytovní a chvatne olizujú odlupujúcu sa fasádu. V Seven Sisters, ako znelo neoficiálne označenie, sa každý týždeň niečo dialo. Čo súviselo so smrťou človeka. Don závidela ľuďom, ktorí tam mohli žiť. Mali zaujímavejší život. Zaujímavejší ako ten jej, ktorý sa odohrával na celkom normálnom sociálnom sídlisku vzdialenom niekoľko minút. V Seven Sisters sa vo veľkom štýle obchodovalo s drogami, zabíjali sa rodinní príslušníci a ľudia neustále skákali alebo – povedzme – vypadávali z horných poschodí. Don dovtedy ešte nevidela žiadnych mŕtvych a bola presvedčená, že pohľad na nich by jej odhalil veľké tajomstvo. Možno by ešte otvoril oči, ten mŕtvy, a štýlom reportérky BBC s účesom ako helma by sa spýtal: „A aké je to pre takého mladého človeka,“ zarazí sa a zvažuje, ako sa vyjadriť, „vyrastať v tomto meste?“ Don by sa tvárila, akože rozmýšľa, a potom by povedala: „Viete, každý predsa považuje život, ktorý žije, za normálny. Nepozná žiadny iný. Narodila som sa tu a nikdy som neskúmala mesto v jeho úbohosti. Je ako zlé počasie, ako nudné školské prázdniny, nikdy som nerozmýšľala o tom, že existujú iné miesta. Však chápete. Viem, že na sieti sa tvrdí, že existujú.“

Skôr ako by bol opäť mŕtvy, by pokračoval: „Je váš spôsob vyjadrovania skutočne primeraný dieťaťu?“

Don viac nebola privesok rodičov, ale samostatný človek. Už sa nebála, keď bola mama preč, neskúmala na jej tvári znaky mrzutosti, už sa nepýtala, ako by ju konečne mohla potešiť. Skrátka, viac sa nezatažovala tým, čo by mohla podniknúť, aby bola konečne milovaná. Don sa bez kompletnej emocionálnej závislosti mala lepšie.

Keby bola staršia a vedomá si vlastnej dôležitosti, mrmlala by veci ako: „Samej mi je veľmi dobre.“ Lenže nikto sa jej na to nepýtal, lebo Don bola taká mladá, že dospelí ju nepovažovali za človeka. Pritom všetko už bolo dostupné. Pocity, myšlienky, samota. Neexistovali len dôverné zásuvky, kam by bolo možné pocity pekne upratať.

Don nevníkala prvé roky svojho života ako strašné. Možno trochu úporné, aj keď to slovo vtedy nepoznala. Možno trochu prázdne a nepokojné, ako to chodí v dobe, keď sa z detstva stáva mladosť, keď človek tuší, že sa niečo zmení, ale nevie čo. Don

Mala hudbu.

Grime zjavne objavili iba pre ňu. Don nevedela, kto ho vynašiel ani z akých zložiek – to bola diskusná téma pre mladých mužov, ktorí si odbornými termínmi dodávali auru neporaziteľnosti –,

vedela len to, že hudba znie tak, akoby sa rada cítila. Zúrivo a nebezpečne. Spevácke hviezdy mali najlepšie tenisky, reťaze a autá. Dokázali to. Boli hrdinovia.

Grime šiel vo štvrti celý deň. Ako hudba k životnému pocitu. Pričom deti by to nenazvali životným pocitom – bol to ich život. Keď je človek dospelý, umŕtvuje prichádzajúce pocity drogami, keď je mladý, počúva hudbu. A následne sa umŕtvuje drogami. Grime bola zúrivá špinavá hudba pre deti v špinavom živote. Don počúvala grime v posтели, v kúpeľni alebo vonku. Úžasnom vonku.

Teda –

Pred oknom pouličná lampa, dážď alebo niečo podobné, pravdepodobne boli iba špinavé okná. Byt sa nachádzal na prízemí a prvom poschodí. Toto všetko sa dalo, ak bol človek blázon, označiť ako radosná zástavba.

Ako veľmi, veľmi malý, mizerný dom v radovke. Ich byt pozostával z dvoch malých izieb s výhľadom na betónové lavičky a kovový plot. Raz pri pozeraní televízie Don napadlo, že vo všetkých zahraničných filmoch niečo chýba – kovové ploty. Tie existovali v maniakálnych množstvách iba v Anglicku. Každých niekoľko metrov. Červené, zelené, modré, jedno aké, hlavná vec plot, hlavná vec kov. Každé hovno bolo plotom oddelené od života – školy, parky, škôlky, požiarne hlásiče. Nebolo jasné, či majú občania dodávať istotu, pocit domova uprostred nepokojných čias, alebo či tam iba tak stoja ako farebný akcent vo všetkej tej šedi. Don si každopádne želala okolo svojej posteľi plot, ktorý by držal bokom jej brata. Ktorý jej nebol zvlášť blízky.

Za plotom, vonku, sa nachádzala cesta, po ktorej sa obyvatelia bloku na meter od okna šuchtali vždy tak, akoby pred sebou tlačili rolátor. Bolo tam dosť ponuro a prekvapivo vlhko, ale to si vtedy Don nevníma. Zdalo sa jej normálne, že stále fúka. Jej matka bola v tom čase ešte vcelku funkčná, robila, čo mohla, aby sa hrala na rodinu, ale pôsobilo to nešikovne, akoby chcela z bahna postaviť dom pre bábiky.

Vtedy ešte neexistovala možnosť, že by mohlo byť všetko horšie. Žiadna opcia pre dieťa, lebo strach z budúcnosti je hobby starých,

ktorí už beztak nemajú budúcnosť. Vtedy bol Donin svet v poriadku, až na skutočnosť, že nemala okolo postele plot alebo ešte lepšie – pivnicu, do ktorej by mohla brata zavrieť. Brat fňukal. Asi sa zase poštal do postele. Don mala takmer pocit, že počuje, ako z neho vyteká moč

A bola –

Nasrdená.

Mnohí to už nedokázali. Vyprodukovať kvalitnú zúrivosť. Starší ľudia, ktorí stvrkli v Doninom meste, boli zväčša umrtní a unavení, kvočali v kúte a sotva našli energiu zdvihnúť hlavu. Občas ich nakrmili, ale. Ich žalúdky však nemohli zniesť takúto pevnú stravu v prázdnej existencii, a tak vracali a boli nerozhodní zdvihnúť hlavu z vývratkov. Ľudia, ktorých Don stretala, boli väčšinou starí. Niet divu, keďže mala sedem – alebo takmer sedem. Alebo takmer osem, vyzerala však, samozrejme, staršie. Alebo sa cítila staršie. Donine vlasy rástli kolmo nahor. Mala šikmé a tmavé oči, bola malá, dokonca aj na takmer sedem- alebo osemročnú. Donina zúrivosť bola v jej každodennosti prítomná v takej miere, že by nepovedala: „Človeče, dnes som ale zúrivá.“ Iný stav totiž nepoznala. Bola zúrivá od narodenia. Alebo odo dňa, na ktorý si dokázala spomenúť. Nenávidela svet, v ktorom musela žiť. Ktorý mal niekoľko štvorcových metrov.

Nenávidela svet a nepriatelila sa s ním. Nemala k nemu žiadny vzťah, ani len k miestu, ktoré jej prislúchalo už narodením, s predurčeným životom, ktorý pre ňu najprv prichystal zlé školské vzdelanie. Ak ho prežila a nedopatrením sa nedostala do bitky na nože, nasledoval pokus získať učňovské miesto.

Nezískať žiadne učňovské miesto, sedieť na úradoch a žiadať sociálnu pomoc, nedostať sociálnu pomoc, lebo chýba nejaký papier; doma nájsť obesenú matku, prísť o byt, skončiť v domove pre mladé ženy, otehotnieť s niekým, kvôli tehotenstvu dostať bitku, dať dieťa na adopciu alebo aj nie, to je jedno. Bude čakať na byt v sociálnych bytovkách, potom začne chlastať a fajčiť krek a pozeráť telku. Pozorovať ľudí v ich pseudoživote, v živote, ktorý si predstavovali. Osoby so svetlou pokožkou, ktoré pili v záhrade čaj a neuveriteľne zručnými rukami vykonávali poctivú prácu. Zamilúvali sa, ľudia v televízii. A potom to prišlo: debilná husľová hudba.

V Doninom svete sa už nikto nezamilúval. Ľudia v jej meste sa ne-

návideli alebo sa na seba upli v panike, ktorú všetci cítili a nikto nevedel povedať, odkiaľ táto nasrdenosť prichádzala. Mali predsa byty. Väčšinou. Mali predsa jedlo. Istý druh jedla.

Don veľa čítala, málo chápala, a predsa oveľa viac, akoby dospelí verili takzvanému dieťaťu.

Don cítila:

Zúrivosť.

Myslíte to vážne? Táto kopa hovien, ktorú ste bezcitne vyšmarili? „Pozor! To ostalo. Nie je to super, ale je to tvoje. To je zem, ktorú sme vyžrali na kosť, to je tvoja štvrť, tvoje mesto, ktoré poslúžilo na ubytovanie robotníkov, aby mohli rýchlo postaviť nejaké barabizne, ktoré nikto nepotrebuje. Počuješ? Ľudí v tvom meste netreba na nič, len na volenie národnoprávových idiotov, ktorí majú vždy odpoveď na otázku, kto je na vine.“

Keď človek vie, kto je vinný, je mu lepšie, potom je obnovená božská spravodlivosť. A Donina nenávisť má cieľ. V jej meste nenávidia cudzincov. Bodka. Donino mesto, ktoré nikdy neopustí, v ktorom môže stráviť život. Tam sa skončí bez toho, aby sa vlastne začal, lebo sa narodila na zlom mieste. Zlým rodičom, a okrem toho bolo mizerne počasie. Pýtal sa niekto? Prosila niekoho, aby sa zúčastnil tohto podujatia podľa pravidiel, ktoré neboli jej? Akú ľudskú úlohu plnila svojou existenciou a exkrementmi spolu s ôsmimi miliardami ľudí – alebo pokým sa sformovala myšlienka, bolo ich možno už aj deväť –, ktorí sa tu plazili a dívali sa, či by ešte mohli získať z niečoho nejakú výhodu. Ktorí všetci niečo – chceli.

Život bol dar.

Toto neuveriteľne hlúpe úslovie viselo vyšité na ružových nástenných kobercoch vo vlhkých kuchyniach obyvateľov slumu. Čo sa stalo, ak ho odmietli? Čo ak tento darček nebol v tejto podobe pre nich zaujímavý? Nikto neunikol prostredníctvom práce. Tá viac neexistovala.

Do iných životných podmienok sa už dostať nedalo, nebol na to priestor vo svete, v ktorom záujmom menšiny je držať si väčšinu od tela.

„Prečo ste to urobili?“ chce sa človek opýtať starých. „Prečo robíte deti, ktoré nenávidíte, lebo sú hlučné, lebo sú to lúzri – od prvého

okamihu, a pretože vidíte seba, vidíte svoje zlé detstvo v nich, lebo viete, že to zbabrete, ako vaši rodičia a ich rodičia, keď si ďalej odovzdávali beznádej.

Načo? Necháte deti tvrdnúť v štankách pred posteľou, v ktorej ležíte ožratí alebo s niekým trtkáte? Vzrušujete sa z malých kostičiek, ktoré sa tak ľahko zlomia, a z pocitu, že máte konečne moc nad niekým, kto sa vás bojí, a potom sa dívate na deti bez výrazu v tvári a nenávidíte ich v núde, ktorá sa tak podobá vašej. Vám tiež nikto nepomohol.

Cítite satisfakciu vo svojich vyčerpaných mozgoch, keď týrate vlastné deti, však? Teraz im to ukážete. Tamtým hore. Ktorí vás vyskladnili preč z centier, kde sa jazdí v elegantných elektromobiloch a rozpráva sa o žiarivej budúcnosti.

Môžete štrajkovať, ale načo, keď nič nerobíte. Nikoho nezaujímate. Môžete začať ozbrojený odboj, ale – už nevládzete. A nemáte zbrane. A nápad, na koho ich namieriť. Ostanete teda ležať. S tvárou vo vlastných vývratkoch.

Prečo sa tí muži tam vonku ešte vždy len tak ponevierajú, muži, ktorí nechceli byť ani otcami a mienili sa vynoriť len vtedy, keď chceli trtkáť alebo mlátiť ženy, ubiť ich na smrť, až kým pridusené v kúte povedia: To som predsa nechcela. Nechceli ste to všetko? Jednoducho sa stalo, že to tu vonku smrdí a vkuse prší. A že od prvej chvíle sa človek musí báť ostatných, lebo má takzvaný inštinkt prežiť. To však nikto nemôže vydržať.“

Don to nevydrží.

A

Zdráha sa prijať svoje predurčené miesto spodiny.

A

Nečaká viac na lásku,

Nečaká na to, že jej pred dverami vyrastie nejaká budúcnosť. Tam už nenarastie nič, tam je púšť zanechaná starými s ich takzvanými životnými podmienkami. A áno, dofrasa, Don bola pasívno-agresívna, bola ženského rodu, tie to lepšie nevedeli. Mala si pichať zasraný testosterón, len aby bola ešte zúrivejšia, mala si šľahnúť hormóny, aby uverila, že je múdrejšia a že ovláda svet?

Ľudí ako ona kedysi vystavovali v zoo. Napadlo jej nelogicky.

Keď ľudia dostanú príležitosť týrať iných, urobia to. Keď dostanú

príležitosť druhým niečo vziať, urobia to, je to mechanizmus alebo, nazvime to, inštinky.

Ktoré ich nútia konať bez premýšľania, ktoré ich nechajú pochodovať a odstrániť všetko, čo sa im postaví do cesty –

Don nenávidela hlúposť, brutalitu, lstivosť a falošnosť, smrad, neochlpené, spotené telá a vlhké prsty, ktoré ohmatávali všetko, čo sa dá speňažiť.

„Chceli ste vojnu, dostanete vojnu.“

Povedala Don. Sama sebe.

Toto je príbeh

o

Hanne

Etnikum: ázijské?

Sexualita: heterosexuálna

Zájmy: egocentrické

Inteligencia: existuje

Výnimočné schopnosti: žiadne

Rodinné pomery: jedináčik, milujúci rodičia

Predtým, ako stretla Karen, Don a Petra.

Keď ešte nevedela, čo znamená Rochdale alebo smútok. Malý pohľad späť

Teda. Hanna

Bývala v Liverpoole s priateľskými rodičmi, typická vymierajúca stredná trieda. Prenajali si dom so špinavým zadným dvorom, mali dva bicykle a vládali platiť účty za plyn. Hanna považovala lásku rodičov za normálny stav – že ju vyhadzovali do vzduchu a hladkali. Že ju držali za ruku a boli na ňu nekonečne pyšní, že sedávali na jej posteli a vchádzali do izby, keď spala, aby sa pozreli, či ešte žije, Hanna považovala za samozrejmosť. Vďaka ustavičnej náklonnosti rodičov nadobudla obrovitánske detské ego. Vôbec o sebe nepochybovala. Bola vysoká a chudá a nikdy nevyzerala ako roztomilé dieťa. Skôr ako malé vydanie zaujímavého dospelého. Nikdy nechcela mať dlhé vlasy ani šaty a ani ružové somariny, ale podrobne skúmala staré fotky

Katherine Hepburnovej. Na sieti. Chcela tak raz vyzerat', neskôr. Neprístupná a trochu zastrašujúca.

Rodičovský dom sa nachádzal v problémovej oblasti mesta, ktoré pozostávalo predovšetkým z problémových oblastí. Ale ich problémová oblasť bola jednoznačne tá najproblémovjšia. Vonku bolo často počuť strelbu, zriedkakedy sirény, lebo polícia sa štvrte už dávno vzdala. To však bolo Hanne jedno. Nič z toho, čo sa dialo vonku, ju nijako neovplyvňovalo, pokým ležala vo svojej posteli a rodičia sa spolu potichu rozprávali.

Pocit, že je absolútne chránená a milovaná, ju neskôr od mnohého uchráni.

Od samovraždy, napríklad –

To sa zdalo

Don

Také nepochopiteľné. Byť mŕtva, byť preč, už nebyť zúriva. Donina fascinácia všetkým umierajúcim sa skončila dňom takzvaného Masakru. S udalosťami tohto druhu – teda: švihnutý tínedžer postriela ďalších tínedžerov – v krajine nemali veľa skúseností, lebo otcovia s dobre vybavenou skriňou na zbrane takmer neexistovali, ak sa nebrali do úvahy lovecké zbrane horných desaťtisíc. Otcovia v Rochdale mali pivo. Ak tam nejakí otcovia boli, lebo Donine skúsenosti s rodičom, tak ako u väčšiny detí, pozostávali hlavne z kontaktu s preťažnými ženami.

Don si z tej udalosti veľa v pamäti neuchovala. Okrem výstrelov ako silvestrovské rakety, kričiacich detí, ktoré akoby kričali pod vodou, a spomalených záberov ľudí, ktorí bežali rôznymi smermi alebo sa plazili. Don ležala na zemi a rozmýšľala, ako asi zabijak ohlásil svoj úmysel na sieti. Natáčal sa? S kapucňou? Sedel alebo stál so zbraňou a spomenul „systém, opovrhovanie, ženy, prehliadani a teraz vám ukážem ako...“? Čo za hudbu dal do videa? Slipknot? Niečo ešte temnejšie? Pitbull? Pravdepodobne mu to príliš nepálilo, ako väčšine ľudí tu.

V každom prípade si niekoľko detí ležiacich na zemi robilo selfička počas takzvaného Masakru. Niekoľkí vlastnili iPhony. Chudobní úbožiaci nejakú čínsku haraburdu. Približne osem hodín denne na koncových zariadeniach malo aj z generácie, ku ktorej patrila Don, urobiť hromadu nesústreďených hlupákov.

Bože, bože, bože, pomyslela si Don, kto si vlastne lepí na nechty kusy plastu. Don ležala na zemi vedľa staršieho dievčaťa a dívala sa mu na nechty. Ešte nikdy nevidela niečo také odpudzujúce. Cez zadnú stranu nechtov presvitala žltá rohovina. Dievča malo desať alebo trinásť a vyzeralo ako detská kurvička. Negatívna stránka grimových videí. Ktoré fakt neboli dobrým učebným materiálom v otázkach rodu a sexuality. Ženy vo videách mali veľká prsia a zadky a štandardne kopu šperkov a umelé nechty. Váľali sa väčšinou na sedadle spolujazdca v aute nejakého chvastúňa, ktoré gangsterský raper ukradol alebo si ho kúpil za prachy zo svojho šialeného bohatstva. Peniaze šťastie neprinesú, pomyslela si Don nezmyselne a dostala záchvat smiechu vo chvíli, keď dorazili zásahové jednotky. Potom sa strieľalo ešte viac. Tupý rachot poloautomatických zbraní šialenca medzitým zanikol v sýtej soundovej kaši, ktorú vytvárali zásahové jednotky svojimi riadnymi automatickými zbraňami. Na konci bol pokoj a vražedný šialenec mŕtvy. Niekoľko dievčat tiež. Don konečne videla mŕtvolu. Bolo to menej grandiózne ako v jej fantázii. Ľudia tam jednoducho iba ležali a viac neexistovali.

Toto je príbeh

o

Karen

Sexualita: heterosexuálna

Inteligencia: vysoko nadaná

Klinický obraz: sklon k nutkavému správaniu (olizovanie vypínačov)

Konzumné správanie: chabé

Etnikum: geneticky defektné

Rodinné pomery: dvaja bratia, matka samoživiteľka

Žijem, pomyslela si Karen. Nevedela, či sa má preto bujaro tešiť. Karen nebola emocionálny typ.

Bola zranená a mala traumy. Povedal zdravotník. „Ako sa voláš,“ opýtal sa zdravotník a ošetroval ranu na jej hlave. „Karen,“ odpovedala. Zdravotník pohľadom ponad jej hlavu hľadal zaujímavejšie obeť, niekoho s priestrelom, niekoho, do koho sa oplatilo zatlačiť vnútor-

nosti, alebo niekoho s nohou, ktorú bolo treba namieste odpíliť. Bez narkózy, ako vo filmoch. Tu, zahryzni do tohto, teraz to bude chvíľu bolieť. Tým by následne niekomu zachránil život a on, pokrytý krvou, by stál s odpílenou nohou v protisvetle. Zdravotník nakoniec povedal: „Máš asi traumú.“ „Normálka,“ reagovala Karen. „Môžem ísť?“ Zdravotník prikývol. Karen sa vzdialila ani neprevrátila oči. Všetky deti mali traumú. Ako trvalý stav. Karen to bolo jedno. Trauma bola jej druhé meno. Bývala s matkou tesne pred zrútením, starším bratom, ktorú ju týral, vždy keď mal chuť, čo bolo často, a mladším bratom, ktorý čoskoro zomrie, čo mu však nebránilo správať sa ako zlomyseľný zasran, v byte, ktorý bol malý už aj pre jednu osobu. Aj to bolo Karen jedno. Nebola emocionálny typ. Verila v genetiku. Jej gény museli preskočiť generácie. Niekde medzi jej predkami sa pravdepodobne nachádzal vedec. Lebo Karen bola múdrejšia než celá rodina, pravdepodobne múdrejšia než všetci obyvatelia Rochdale dokopy. Jej život sa odohrával na sieti a v knihách. Pohybovala sa v čarovnom svete mikróbov, génov, embryí, vírusov a mikroorganizmov, ktorým dávala mená. O ktorých snívala. Karen život otravoval, len čo musela opustiť vlastnú hlavu a robiť takzvané normálne veci. Ako ísť do školy, jesť, umývať sa. Jediné potešujúce na jej takzvanom normálnom živote bolo počasie. V Rochdale pršalo tak často, že aspoň na ulici mohla používať dáždnik. Pod dáždnikom bola neviditeľná. Pokúšala sa tento trik opakovať aj doma. Nefungoval.

„Preboha!“

Zvrieskla matka

Don

Vo vedľajšej izbe. Zo správ sa dozvedela o udalosti.

V takzvanej štátnej televízii ešte existovali správy a robustné blondavé reportérky, ktorým v jednom kuse pršalo do tváre. Ktoré vždy s mikrofónom v ruke stáli pred červeno-bielymi bezpečnostnými páskami a komentovali katastrofy.

„Preboha,“ vykrikla teda Donina matka. „Mohol si zomrieť.“

A euforicky si k sebe pritisla Doninho brata. Prítom sa jej nepokojne triasli ruky. Zase ruky. Zdalo sa, že anglické ženy pozostávajú predovšetkým z rúk. Don civela na matkino telo a bola si istá, že z nej nikdy nevyrastú také masy mäsa.

„Chod', prines mu niečo na jedenie,“ prikázala Donina matka a tisla si na veľkú hrud' syna.

Toľko k rodinným pomerom.

Hromadné strielanie a nenávisť voči ženám idú ruka v ruke, čítala Don následne. A že väčšinou preskočí mladým mužom. Niečo v ich živote nesedí s tým, čo si predstavovali. Súvisí to s mocou. Alebo penisom. Predstavovali si, že všetci pred nimi padnú na zem, ako na to boli zvyknutí u svojich matiek. Don sa nečudovala. So slabomyseľnosťou mala skúsenosti. Mala brata.

A matku, ktorá si bytosti bez penisu zvlášť necenila. A nebola v tom sama. Takmer všetky ženy v Doninom okolí zbožňovali mužov a chlapcov a pohrdali ženami. Pravdepodobne sa hanbili, že patria k absolútnym lúzrom, pretože nižšie ako ženy boli už len cudzinky. Zdalo sa, že jediné spojenectvo medzi Don a matkou bola ich nedostatnosť. Totálna neschopnosť, ktorá sa prejavovala vo všetkom, čo robili. Don sa veľmi skoro rozhodla nikdy sa nestáť ženou. Teda takou, aké poznala z Rochdale a videí. Ktoré sa vyznačovali hlavne tým, že vystrkovali zo šiat nejaké pohlavné znaky a natierali si nechty trblietavým lakom – skrátka obeť. Muž alebo chlapec, jedno aký slabomyseľný, bude mať vždy vyššiu hodnotu ako nejaká žena, aj keby bola profesorkou kybernetiky. Apropo, slabomyseľný, Donin brat mal množstvo nedostatkov. Počnúc chôdzou. Donin brat našlapoval na špičky a pri každom kroku sa knísal, takže vyzeral ako totálny idiot. Prihlasno dýchal, pri jedení mliaskal, ústa mal takmer vždy otvorené – a

Don si nevedela spomenúť.

Či ju matka niekedy objala. Alebo sa jej dotkla, alebo ju pohladila, alebo urobila niečo, čo robia matky vo filmoch. Ale – veci, ktoré sa nikdy neuskutočnia, začnú byť trápne už v samotnej predstave. Možno bola jej matka celá divá neustále Don objímať, len, žiaľ, prešvihla správny čas, kedy s tým začať. Okrem toho mala veľa práce. Ustavične musela behať za synom, utierať mu niečo z tváre, štipkať ho do líc a nadšene ho počúvať, keď jej rozprával o svojich rovnako idiotských priateľoch. Matke stačilo, keď Donin brat dýchal, a už bola nadšená. Zato Don si všimla zriedka a ak, v jej pohľade sa zračila bezradnosť, s ktorou brala seba a svoj život.